

1. Van de wereld

Ik heb je vader weer gezien.

Hij zat gewoon bij mij aan tafel, net als jij nu.

Hij had in de tuin gewerkt en zin in koffie.

Hij wilde wat zeggen.

Ik zag z'n mond bewegen, maar kon hem niet verstaan.

"Wat zeg je?" zei ik.

Hij keek mij hulpeloos aan. Opnieuw bewogen z'n lippen, maar geen geluid.

Ik zag hem boos worden. Ontredderd. Verdrietig.

Hij begon te huilen.

Maar zelfs dat hoorde ik niet.

Hij leek een goudvis in een kom. Opgesloten in een eigen wereld.

Eigenlijk is dat ook zo, dacht ik.

Want hoelang is je vader nu al overleden?

En met dat ik dat denk, zie ik hem vervagen.

Verdwijnen in het niets.

Ja, vreemd.

Maar wat ik me nu afvraag:

als ik dat nu niet had gedacht, dat hij toch dood was,

zou hij dan bij mij gebleven zijn?

1.4

Over weg zijn.

Ik was in de tuin aan het werk. Een stronk van een gevelde esdoorn moest eruit.

Esdoorns wortelen breed en diep.

De brede wortel had ik voor een deel al ondergraven en afgezaagd, maar de dikke penwortel kostte me meer moeite. Hoe ik me, diep gebogen op m'n hurken in de modder, ook wendde of keerde, ik kreeg 'm niet doorgezaagd.

Het werd me zwart voor ogen. Ik werd misselijk en begon te ijlen.

Toen riep jij voor koffie.

Dan zie ik me binnen zitten. Het tafelblad blaakt in de ochtendzon.

Er daagt iets. Een nieuw hier en nu.

Woorden vormen zich.

Hoe ben ik hier terechtgekomen?

Wat doet dat beschreven papier hier op tafel?

Wat voor dag is het?

“Donderdag,” antwoord jij uit de keuken.

En wat heb ik hiervóór gedaan?

“Je was in de tuin bezig met die boomstronk.”

Boomstronk? Ik weet van niets.

3.6

“Bevalt het je hier niet? Pak je pyjama maar!”

De dooddoener bij uitstek.

Ze hebben je weer te pakken. Want waar kun je heen?

Terug in het gareel dus weer. Je plaats in het gezin. Op de kruk aan tafel, naast je moeder die je in de gaten houdt. O wee, als je morst. Brokken maakt.

Alsof ik zo'n brokkenpiloot was. Voor zover ik weet heb ik als kind nooit iets laten vallen. En als er al iets viel, dan was ik dat zelf. Maar hooguit een paar keer, in de jaren van worstelen met de fiets en de macht over het stuur.

Achterop de fiets bij m'n broer boven mij, terug naar huis na een dag vol zon op het water. Roodverbrande koppies allemaal, en rozig.

We hebben pech. Mijn vader, bij wie ik normaal achterop zit, heeft een lekke band. Geen bandenplak bij zich, dus ergens een andere fiets zien te vinden, mijn vader weet wel iemand in Belt-Schutsloot. We moeten er even voor omrijden. Ik stap over op de gammele fiets van m'n broer. Het achterspatbord zit los en kwispelt. Ik wiebel mee, durf mijn broer niet vast te pakken. Die slingert als een gek, hij heeft voelbaar moeite met me. En met de smalle hoge bruggetjes - één plank breed maar en zonder leuning toen. Hij houdt het niet meer - dus daar gaan we, de plomp in.